

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Vodafone Czech Republic a.s.**, sídlem Vinohradská 167, Praha 10, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu o ceně č. CEN/7/06.2014-99 ze dne 26. 6. 2014, vydanému pod č.j. ČTÚ-1 611/2014-611/II. vyř,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce podanou žalobou napadl rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu o ceně č. CEN/7/06.2014-99 ze dne 26. 6. 2014, č.j. ČTÚ-1 611/2014-611/II. vyř, které mu bylo doručeno dne 27. 6. 2014 a kterým ČTÚ uložil žalobci povinnost sjednávat ceny za propojení v její veřejné mobilní telefonní síti za službu ukončení volání (dále jen jako „*ceny za terminaci*“) tak, aby 1) pro nově uzavírané propojovací smlouvy počínaje právní mocí tohoto rozhodnutí nebyla překročena maximální cena xxxxxxxKč za minutu bez DPH, a 2) pro stávající propojovací smlouvy žalobce sjednal a uplatňoval maximální cenu xxxxxx Kč/min bez DPH nejpozději od prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém jeho rozsahu a domáhal se jeho zrušení, jelikož má za to, že rozhodnutí je nezákonné. Následně zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem a odůvodnil přípustnost žaloby a své aktivní věcné legitimace.

[3] Žalobce nejprve namítá, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o ceně, jelikož se v předmětné věci nejedná o cenu nákladovou ve smyslu ust. § 56 odst. 4 a § 55 odst. 2 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen jako „*zákon o elektr. komunikacích nebo zákon*“), žalovaný pak nikde v odůvodnění

nevysvětlil, proč považuje nově uloženou regulovanou cenu za nákladovou, v této části je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, jelikož žalovaný nevysvětlil, jak je možné, že náklady hypotetického operátora odpovídají nákladům skutečných operátorů působících na českém trhu, či jsou s nimi jinak srovnatelné. Odůvodnění se nijak nezabývá návratností investic v přiměřeném časovém období a nevysvětluje zohlednění rizik spojených s investicemi do nových sítí, ani jakýchkoli jiných rizik. Žalovaný pak sám připouští, že v ceně za terminaci stanovené v jeho rozhodnutí dle metody pure LRIC nejsou zohledněny všechny náklady na poskytování služby terminace, které byly v ceně zohledněny v předchozí metodě FAC, nevysvětluje však, proč tedy metodu použil právě na službu terminace, když zároveň připouští, že náklady nezahrnuté do nákladové ceny mají být započítány do nákladů ostatních služeb, čímž vybízí k tzv. křížovému financování, které však není v tomto rozsahu v souladu s regulačními principy.

[4] Dále žalobce namítá, že rozhodnutí je nezákonné i z důvodu absence řádného odůvodnění, které způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Odůvodnění musí obsahovat i metodu postupu, která byla podkladem rozhodnutí, což žalovanému ukládá § 59 zákona o elektr. komunikacích a obecně i § 6 odst. 4 písm. b) zákona. Toto však žalovaný dle žalobce nenaplnil. Žalovaný neodůvodnil potřebu vydat nové cenové rozhodnutí a splnění zákonných podmínek pro jeho vydání, když odůvodnil vydání rozhodnutí pouze doporučením Evropské komise ze dne 7. 5. 2009 o regulaci sazeb za ukončení volání v pevných a mobilních sítích EU (2009/396/ES), toto doporučení však není právně závazné a žalovaný je povinen se řídit předně českým právním řádem. Takové doporučení pak nemůže být právně relevantním podkladem pro postup žalovaného v jakémkoli správním řízení a doporučení nemůže suplovat správní uvážení žalovaného, který nemůže pouze odkazovat na jeho text. Žalovaný tedy měl podle názoru žalobce předně odůvodnit, zda jsou naplněny podmínky stanovené českými předpisy, a to zejména zákonem o elektr. komunikacích, pro vydání nového rozhodnutí o ceně; absence takového odůvodnění způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný taktéž neodůvodnil přiměřenost a nákladovost konkrétně stanovené maximální ceny ve smyslu ust. § 5 odst. 4 a § 56 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích, jelikož cena plynoucí z rozhodnutí musí být přinejmenším nákladová, uložení cenové regulace musí odpovídat zásadě proporcionality a v rozhodnutí o ceně je nutno dle § 57 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích zohlednit investice provedené dotčeným podnikem, příslušná rizika a umožnit mu návratnost investic v přiměřeném časovém období. Žalovaný se však nijak nezabýval, zda jsou cenová regulace a zejména její rozsah přiměřené povaze soutěžního problému a zda konkrétní způsob regulace lépe naplní cíl, tj. prospěch koncového uživatele, než jiné způsoby. Rozhodnutí žalovaného pak způsobí žalobci značnou újmu a bude mít dopady jak na ekonomickou sféru žalobce ve formě snížení výnosů, a to dle odhadů žalobce cca o xxxxxxxx mil. Kč měsíčně a tedy o xxxxxxxx mil. Kč ročně a v pětiletém horizontu o xxxxxxxx mld. Kč, tak na mimoekonomickou sféru, jelikož rozhodnutí může způsobit erozi telekomunikační sítě, kterou žalobce nebude moci plnohodnotně rozvíjet. Naopak žalovaný sám připouští, že nová regulovaná cena nepokrývá všechny náklady alokované na danou službu, ve zbytku pak pouze odkazuje na doporučení Evropské komise. Žalovaný dále řádně neodůvodnil použití metody pure LRIC namísto předchozí metody FAC, ačkoliv vypočtená cena podle této metody je cca o polovinu nižší než u postupu dle metody FAC. Žalovaný se zřejmě řídil názorem, že při volbě metodiky není s ohledem na obecnost doporučení Evropské komise nutné zohledňovat specifika České republiky a českého právního řádu, tento postup je však v rozporu se zákonem o elektr.

komunikacích, jelikož trh „ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních sítích“ je trhem národním a žalovaný musí vycházet z aktuální a specifické situace na daném trhu. Regulační úřady v jiných zemích EU možnost a důsledky použití metody pure LRIC pečlivě analyzovaly, a v případě nevhodnosti ji nepoužily, příp. byla jejich rozhodnutí zrušena příslušnými národními soudy, žalovaný však tuto metodu nekriticky převzal, aniž by zkoumal, zda vyhovuje specifikům českého trhu. Při odůvodnění použití modelu odkázal pouze na doporučení Evropské komise a konstatoval, že povaha soutěžních problémů na všech terminačních trzích ve všech členských státech EU je v zásadě stejná, což je v rozporu se správním řádem a zákonem o elektr. komunikacích a činí rozhodnutí v otázce volby metody nepřezkoumatelným. Žalovaný rovněž řešil absenci odůvodnění odkazy na další veřejně dostupné dokumenty žalovaného, které popisují metodu pro výpočet regulované ceny, použitý nákladový model a uživatelský manuál, verze rozhodnutí na internetových stránkách pak obsahuje navíc hypertextové odkazy, tyto odkazy však nemohou nahradit absentující uvedení konkrétních argumentů a úvah, proč žalovaný rozhodnutí vydal, a tento postup je podle názoru žalobce taktéž v rozporu s požadavky dle § 67 až 69 správního řádu. Písemné vyhotovení rozhodnutí pak samo hypertextové odkazy neobsahuje a není v něm nijak uvedeno, že elektronická verze je obsahuje, tento postup je tak opětovně porušením zákona, jestliže oficiální písemná verze tyto skutečnosti neobsahuje.

[5] Další vadu rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že rozhodnutí ukládá žalobci povinnost existující smlouvy změnit do prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci, kdy rozhodnutí žalovaného nabude právní moci, smluvní partneri žalobce však nemají povinnost na takovou změnu přistoupit, žalobci tak byla uložena povinnost, jejíž splnění nezávisí jen na její vůli. Individuální správní akt ukládající povinnost změnit soukromoprávní smlouvu jen jedné smluvní straně je dle žalobce nezákonný. Žalobce cenu za službu terminace sjednal v deseti propojovacích smlouvách s ostatními operátory a jejich dodatcích, k jejichž uzavření či změně je nutná součinnost obou smluvních stran, žalovaný však ukládá povinnost sjednávat ceny pouze žalobci, žalobce však nemá možnost na svém smluvním partnerovi jakkoli vynutit uzavření propojovací smlouvy či dodatku k ní. Pokud by pak nedošlo ke sjednání dodatků ve stanovené lhůtě, v rozporu s rozhodnutím postupuje pouze žalobce a mohla by být sankcionována pokutou ve výši až xxxxxx Kč za neuplatňování ceny stanovené rozhodnutím (§ 118 odst. 11 písm. k) a odst. 22 písm. c) zákona o elektr. komunikacích) a ve výši až xxxxxxxx mil. Kč za nesplnění zvláštní povinnosti na výzvu žalovaného (§ 118 odst. 5 písm. a) a odst. 22 písm. a) zákona o elektr. komunikacích), případně donucovací pokutou až xxxxxxxx Kč za neuzavření dodatku jako nesplnění povinnosti sjednat dodatek k propojovací smlouvě uložené rozhodnutím o ceně (§ 51 odst. 5 a § 122 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích). Takovou povinnost proto nelze žalobci uložit. Po uzavření dodatků navíc žalobci vznikne nevratná újma, jelikož smluvní partneri žalobce nebudou mít povinnost uhradit žalobci ztráty způsobené účtováním nezákonně stanovené maximální ceny a povinnost souhlasit s opětovným zvýšením ceny za terminaci na úroveň nákladů žalobce ani po zrušení rozhodnutí žalovaného jako nezákonného.

[6] Dále žalobce poukazuje na to, že rozhodnutí je věcně nesprávné, jelikož maximální cena za terminaci byla stanovena nesprávně, když není přiměřeným opatřením k nápravě, není nákladová ve smyslu ust. § 56 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích a není vypočtena v souladu s ust. § 57 odst. 3 téhož zákona, jelikož nezohledňuje investice provedené žalobcem, ani jeho rizika a neumožňuje návratnost investic v přiměřeném

časovém období, přičemž věcná nesprávnost pramení jak ze samotného použití metody pure LRIC, tak z chyb konkrétního modelu použitého žalovaným pro výpočet maximální ceny. Žalobce následně v žalobě popisuje model použití žalovaným pracující s modelací sítě hypotetického efektivního operátora a náklady, které by hypotetický efektivní operátor měl s vybudováním a údržbou sítě, přičemž tento model dle žalobce pracuje s řadou zjednodušení, předpokladů a konstrukcí, které při reálné výstavbě mobilní sítě nemohly nastat, žalobce na něm tedy shledává tyto nedostatky: Výsledná cena za terminaci stanovená žalovaným je o 80 % nižší než skutečné náklady na terminaci v účetním období 1. 4. 2013 až 31. 3. 2014, které činily xxxxxx Kč/min, v nichž jsou zahrnuty jak náklady žalobce ve výši xxxxxxxx Kč/min (nákladovost ceny), tak přiměřený zisk ve výši vážených průměrných jednotlivých nákladů na kapitál ve výši xxxxxxxx Kč/min (návratnost investic, zohlednění rizika), vyčíslení skutečných nákladů je obchodním tajemstvím žalobce. Cena je pak rovněž o 60 % nižší než jednotkové náklady (včetně vážených průměrných nákladů na kapitál), které by dle odhadu žalovaným v tomto období uznával jako účelně vynaložené. Toto je výsledkem umělého snižování nákladů efektivního operátora nesprávně nastavenými vzorci pro výpočet nákladů, kdy je naddimenzovaná kapacita sektorů pro základní pokrytí a kapacita sektorů kapacitní vrstvy je poddimenzovaná. Náklady na vrstvu pro základní pokrytí se totiž v regulované ceně nezohledňují, v modelu však obsluhuje i část provozu, který měl být správně zahrnut do kapacitní vrstvy, jejíž náklady se v regulované ceně zohledňují. Dle doporučení Evropské komise má vrstva pro základní pokrytí být dimenzována tak, aby byla schopna přenést právě 1 hovor v jakémkoli místě sítě, tj. kapacita odpovídající 1 TRX (2,5 Erlangu). Žalovaný, který se jinak doporučení striktně přidržuje, se však v tomto bodě od něj výrazně odchýlil v neprospěch žalobce, aniž tento krok zdůvodnil, jelikož jeho model u pásma GSM 900 nesprávně kalkuluje s mnohem vyšší spektrální konfigurací, a to 3 TRX/sektor. Provoz, pro který by již měla být budována kapacitní vrstva a který by tudíž měl být zahrnut do výpočtu efektivních nákladů, je v návrhu modelu stále obslužen vrstvou pro základní pokrytí a není tak ve výpočtu efektivních nákladů zahrnut. Obdobně je tomu u sítě UMTS, kde model žalovaného předpokládá pro vrstvu pro základní pokrytí kapacitu 4 kanály namísto 1 kanálu, tj. že pro vybudování vrstvy pro základní pokrytí, jehož náklady nevstupují do ceny za terminaci, je potřeba celé spektrum přidělené pro systém UMTS. Model rovněž předpokládá nižší než skutečně nutnou kapacitu sektorů tvořících kapacitní vrstvu přístupové sítě GSM, kdy žalovaný vychází při dimenzování kapacitní vrstvy z jiných předpokladů než při dimenzování vrstvy pro základní pokrytí. Při dimenzování přístupové sítě GSM je nutno určit, kolik sektorů musí být zřízeno v rámci vrstvy určené pro základní pokrytí a kolik sektorů musí být následně rozšířeno a/nebo přidáno v rámci kapacitní vrstvy, aby síť byla schopna absorbovat provoz předpokládaný v modelu. Výpočty sektorů kapacitní vrstvy se odvíjí od provozu v hlavní provozní hodině, což je hodina, kdy je během dne maximální provoz, na něž je nutné vybudovat příslušné síťové kapacity. Model žalovaného při výpočtu nutné kapacity sítě vychází z objemu provozu během hlavní provozní hodiny v síti jako celku, přičemž toto zjednodušení nijak nekoriguje, sektory v rezidenčních oblastech jsou však obvykle nejzatíženější večer, na což také musí být dimenzovány příslušné sektory, nikoli na provoz, který je v daném sektoru v hlavní provozní hodině, jelikož pak by sektory večer nestačily. Součet kapacit, na které jsou dimenzovány jednotlivé sektory, je tak ve skutečnosti mnohem vyšší, než je předpoklad modelu žalovaného, a to v reálu asi o 35 %, tento údaj je obchodním tajemstvím žalobce. Další chybou modelu je skutečnost, že všechny sektory mají kapacitu odpovídající 5 TRX,

což je nerealistické, jelikož pokrývané území je variabilní, co se týče provozu v jednotlivých sektorech, a není proto potřeba nejvyšší možná konfigurace, sloučením méně vytížených sektorů do plně vytížených s maximální kapacitou jsou však nedůvodně snižovány náklady spojené s budováním TRX. S každým přidaným TRX je přidána kapacita vždy vyšší, než by odpovídalo instalaci jednoho samotného TRX, model však dělí kapacitu pouze do sektorů s maximální konfigurací 5 TRX a značně tak podceňuje reálný počet sektorů i TRX, které je nutné vybudovat k obslužení uvažovaného provozu, čímž opět snižuje náklady. Model dále nezohledňuje skutečnost, že kapacitu lze v jednotlivých sektorech dimenzovat pouze skokově podle počtu transceiverů, v praxi však naplnění rozšířené kapacity trvá i několik let, součet kapacit jednotlivých sektorů tedy z těchto technických důvodů musí být v praxi vždy vyšší než součet objemů reálného provozu obsluhovaného v jednotlivých sektorech, nikdy tak nelze dosáhnout 100% zatížení sektorů, jak model předpokládá. Důsledkem nekorektního použití hlavní provozní hodiny, uvažování maximální konfigurace sektorů 5 TRX a předpokladu jejich 100% využití je zásadní podhodnocení počtu sektorů, BTS i lokalit a tím nákladů na jejich budování. Žalovaný se však těchto chyb nedopustil při výpočtu vrstvy pro základní pokrytí, kdy vynásobil maximální kapacitu průměrnou hodnotou využití TRX v síti cca 55 %, což zohledňuje nutnost budovat kapacitu vyšší, než je objem přenášeného reálného provozu v reálné síti.

[7] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že ji navrhuje v celém rozsahu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že na základě zákonného postupu, tj. výsledků analýzy relevantního trhu – ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích, uveřejněných opatřením obecné povahy ze dne 10. 12. 2013, č. A/7/12.2013-9, kdy zjistil, že uvedený trh není efektivně konkurenční a žalobce byl stanoven jako podnik s významnou tržní silou, uložil žalobci povinnosti související s regulací cen, konkrétně sjednávat ceny za propojení v jeho veřejné mobilní telefonní za službu ukončení volání (terminace) tak, aby nebyla překročena maximální cena xxxxxxxx Kč/min. bez DPH, totožnou regulaci pak uložil všem nalezeným podnikům s významnou tržní silou, tedy i společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., Telefónica O2 Czech Republic a.s. a Air Telecom a.s.

[8] K námitce nenaplnění zákonným podmínkám pro vydání rozhodnutí ohledně toho, že se nejedná o cenu nákladovou, žalovaný uvedl, že stanovená maximální regulovaná cena je cenou nákladově orientovanou a že tato skutečnost byla v napadeném rozhodnutí náležitě zdůvodněna. V otázce terminačních trhů vydala v roce 2009 Evropská komise Doporučení o realizaci sazeb za ukončení volání do pevných a mobilních sítí v EU, která jako nejvhodnější metodu pro vyčíslení účelně a efektivně vynaložených nákladů stanoví tzv. pure (čistý) LRIC, žalovaný je pak povinen podle tohoto doporučení postupovat, případně sdělit Evropské komisi rozhodnutí, že podle tohoto doporučení nepostupuje, a toto zdůvodnit. Žalovaný ji využil a stanovil velkoobchodní cenu za terminaci prostřednictvím nákladového modelu, který společně s metodikou a manuálem zveřejnil na svých webových stránkách a zároveň v rozhodnutí na tyto dokumenty uvedl hypertextové odkazy, čímž je fakticky učinil součástí rozhodnutí, kterou mohli operátoři během správního řízení připomínkovat. Žalobce ani jiný subjekt proti tomuto nevznegli během správního řízení žádnou námitku. Takto postupuje většina ostatních národních regulačních orgánů EU. Metoda přírůstkových nákladů (LRIC) není v rozporu s ekonomickou teorií a umožňuje pokrýt i část nákladů, které lze v krátkém období považovat za fixní. Základním východiskem při regulaci cen velkoobchodních služeb terminace je předpoklad, že

operátoři investují prostředky do budování své sítě primárně za účelem poskytování služeb mezi svými zákazníky, nikoli mezi zákazníkem konkurenčního operátora a svým zákazníkem, a veškeré náklady za tímto účelem by proto měly být hrazeny přímo maloobchodními zákazníky daného operátora. V ceně velkoobchodní služby terminace jsou tedy zahrnuty již pouze dodatečné náklady vznikající operátorům přímo s poskytováním dané služby. Protože je při výpočtu regulované ceny uvažováno s dlouhým obdobím, jsou součástí ceny i náklady krátkodobě považované za fixní, jen tyto náklady lze pak v souladu s doporučením Evropské komise považovat za účelně a efektivně vynaložené na poskytování velkoobchodní služby terminace. K ocenění nákladů dochází metodou běžných nákladů (tzv. CCA – Current Costs Accounting), které vyjadřují výši nákladů, které by musel daný operátor vynaložit, pokud by do poskytování služeb investoval v současné době. Tento způsob výpočtu eliminuje riziko, že operátorům budou v ceně regulované služby hrazeny i neefektivně vynaložené náklady, k jejichž zahrnutí do regulované ceny mají operátoři motivaci z titulu nízké či dokonce nulové konkurence na regulovaných trzích. Pokud by cena regulovaných služeb neodrážela jen účelně a efektivně vynaložené náklady, docházelo by hrazením ceny k faktickému dotování jedněch operátorů druhými. Toto by pak znamenalo i ohrožení dalšího rozvoje konkurence na souvisejícím maloobchodním trhu, jelikož noví operátoři mají typicky větší objem volání odchozího než příchozího. Náklady alokované operátory na jednotlivé služby tak nejsou v regulované ceně pokryty, což není v rozporu se zákonným požadavkem na přinejmenším nákladově orientovanou cenu, jelikož zákon o elektr. komunikacích nestanoví, jakou metodou má k výpočtu nákladově orientované ceny dojít. Podstatné tak je, že v regulované velkoobchodní ceně za terminaci dochází k pokrytí všech přírůstkových, dodatečných nákladů, vyvolaných poskytováním velkoobchodní služby terminace teoretickým efektivním operátorem. Výpočet je tak v souladu s ust. § 56 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích. Žalovaný je zároveň dle § 57 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích povinen v rozhodnutí o ceně zohlednit investice provedené dotčeným podnikem a příslušná rizika a umožnit mu návratnost investic v přiměřeném časovém období. Toto žalovaný zohledňuje pomocí navýšení účelně a efektivně vynaložených nákladů o přiměřený zisk, pro jehož stanovení využívá procento návratnosti vloženého kapitálu před zdaněním WACC ve výši xxxxxx %, která byla stanovena v opatření obecné povahy žalovaného č. OOP/4/03.2006-3. K námitce nezohlednění všech nákladů na poskytování služby terminace, což sám žalovaný v rozhodnutí připouští a má vybízet žalobce k tzv. křížovému financování, žalovaný doplnil, že pouze připustil, že navržená cena nepokrývá všechny náklady, které operátoři na službu terminace alokují, nemůže proto souhlasit s hypotézou žalobce, podle které aplikací metody pure LRIC dochází ke křížovému financování mezi jednotlivými, žalobcem poskytovanými službami, jelikož metoda pure LRIC umožňuje pokrýt všechny náklady, které teoretickému efektivnímu operátorovi vznikají poskytováním velkoobchodní služby terminace, resp. náklady, kterým by se teoretický efektivní operátor mohl v dlouhém období vyhnout, pokud by uvedenou službu neposkytoval. Žalovaný nepopírá, že žalobci vznikají i další náklady, ty ale přímo nevznikají v souvislosti s poskytováním velkoobchodní služby terminace, tedy vznikly by žalobci, i pokud by tuto službu neposkytoval.

[9] K námitce absence řádného odůvodnění žalovaný opáčil, že rozhodnutí o ceně navazuje na výsledky analýzy relevantního trhu, k jejímuž obsahu mají operátoři možnost se vyjadřovat již v rámci veřejné konzultace, předmětem rozhodnutí o ceně proto již není posouzení povahy soutěžních problému. Žalovaný má za to, že v souladu se zákonným

požadavkem v ust. § 59 zákona o elektr. komunikacích napadené rozhodnutí obsahuje v odůvodnění i metodu postupu, která byla podkladem k rozhodnutí, a tedy že v tomto pohledu není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Postup, kterým žalovaný dospěl k rozhodnutí, je náležitě popsán v metodice a nákladovém modelu, které žalovaný spolu s uživatelským manuálem zveřejnil na své webové stránce, a zároveň jsou součástí napadeného rozhodnutí. Obecně je tímto postupem vyčíslení dlouhodobých přírůstkových nákladů (pure LRIC) spojených s velkoobchodní službou terminace, což žalovaný uvedl do rozhodnutí. Odůvodnění použitého způsobu spatřuje žalovaný mj. v doporučení Evropské komise, ze kterého je žalovaný dle § 108 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích povinen vycházet, případně informovat Evropskou komisi o rozhodnutí nepostupovat podle doporučení a toto odůvodnit, což se však nestalo. Doporučení není z pohledu českého práva na úrovni nezávazné korespondence. Postoj Evropské komise je pak takový, že úroveň konkurence a povaha soutěžních problémů je na všech terminačních trzích v členských státech EU stejná, což podstatně omezuje možnost pro zohlednění případných národních specifik, která by mohla být použita pro zdůvodnění rozhodnutí nepostupovat v souladu s jejím doporučením. V situaci, kdy se regulačnímu orgánu nepodaří náležitě vysvětlit byť i částečný nesoulad s doporučením, považuje Evropská komise postup za porušení evropské legislativy. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě analýzy relevantního trhu provedené v souladu s ust. § 51 zákona o elektr. komunikacích, zároveň byly naplněny podmínky pro uložení povinností souvisejících s regulací cen dle § 56 a 57 zákona o elektr. komunikacích, tj. že analýza prokázala, že trh není efektivně konkurenční, a žalovaný v rozhodnutí o ceně zohlednil investice provedené dotčeným podnikem, příslušná rizika a umožnil mu návratnost investic v přiměřeném časovém období, a to prostřednictvím navýšení účelně a efektivně vynaložených nákladů o přiměřený zisk ve výši 8,26 %. K námitce žalobce ohledně odůvodnění přiměřenosti regulované ceny, principu proporcionality a postupu dle § 57 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích žalovaný doplnil, že metoda výpočtu regulovaných cen prostřednictvím přírůstkových nákladů (LRIC) je v sektoru elektronických komunikací standardní a využívanou nákladovou metodou a v regulované obchodní ceně za terminaci dochází k pokrytí všech přírůstkových (dodatečných) nákladů, vyvolaných poskytováním velkoobchodní služby terminace teoretickým efektivním operátorem, postup je tak v souladu s ust. § 56 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích, požadavek dle § 57 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích žalovaný zohledňuje prostřednictvím navýšení účelně a efektivně vynaložených nákladů o přiměřený zisk, a to o procento návratnosti vloženého kapitálu před zdaněním WACC ve výši xxxxxxxx %. Přiměřenost pak vyplývá z návaznosti na výsledky analýzy relevantního trhu. Co se týče namítané újmy, kterou žalobce spatřuje v aplikaci rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že jelikož stanovuje symetrickou cenu za terminaci paralelně všem mobilním operátorům, je cenová regulace spojena nejen s poklesem výnosů, ale současně i s poklesem nákladů souvisejících s placením za službu terminace v ostatních mobilních sítích. K námitce absence odůvodnění použití metody pure LRIC namísto dosud používané metody FAC žalovaný uvedl, že odůvodnění výběru metody provedl odkazem na doporučení Evropské komise, ze kterého je žalovaný povinen dle § 108 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích vycházet. Pokud žalobce namítá národní specifika, v žalobě ani v průběhu správního řízení žádné nezmnínil, i zmíněný britský regulátor pak používá při regulaci terminačních cen metodu pure LRIC. K námitce žalobce ohledně hypertextových odkazů žalovaný doplnil, že důvody vedoucí žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí jsou v tomto rozhodnutí řádně uvedeny, dostatečnému a

vypovídajícímu začlenění celé struktury rozsáhlého matematického modelu vytvářeného ve speciálních aplikačních programech do rozhodnutí o ceně odpovídá dle žalovaného pouze tento způsob, kdy z rozhodnutí je patrné, jaké podklady správní orgán při vydání rozhodnutí použil. Žalovaný vyjádřil úvahy, které ho k vydání rozhodnutí vedly, přičemž se vypořádal s námitkami žalobce. Žalovaný pak zcela odmítl námitku žalobce, že rozhodnutí platí pouze v papírové verzi, jelikož žalobce obdržel rozhodnutí prostřednictvím datové schránky, což má stejné účinky jako doručení rozhodnutí do vlastních rukou.

[10] K námitce žalobce, že nelze uložit povinnost změnit smluvní vztah pouze jedné straně, žalovaný konstatoval, že jeho dosavadní zkušenosti se spory o uzavření dodatku v této věci jsou přesně opačné. Většinou naopak žalobce podmiňoval uzavření dodatku změnami, které striktně nevyplývaly žalobci z rozhodnutí. Pokud by případná jednání žalobce o uzavření dodatku nebyla úspěšná, žalobce se může ve smyslu ust. § 80 odst. 4, 5 zákona o elektr. komunikacích obrátit na žalovaného jako na příslušný správní orgán k projednání sporu o uzavření dodatku.

[11] K námitce žalobce, že cena za terminaci byla stanovena nesprávně, žalovaný uvedl, že nákladový model pure LRIC byl vytvořen ve spolupráci s konzultantskou společností Pricewaterhouse Cooper, práce na modelu byly zahájeny dne 26. 8. 2010 a žalobce měl stejně jako ostatní mobilní operátoři po celou dobu až do dokončení modelu možnost podílet se na jeho tvorbě. Žalobce měl hotový model k dispozici od dne 21. 12. 2011, s výsledky byl seznámen na posledním workshopu dne 25. 1. 2012, žalobce však námitky nevznísl, a to ani v průběhu sběru vstupních dat v první polovině roku 2012. Všechny principy modelu jsou v souladu a naplňují doporučení Evropské komise, při jeho aplikaci tak žalovaný nepostupoval v rozporu se zákonem. Pouhé prosté srovnání nákladů získaných metodou FAHC, tj. dříve používanou metodou, a nákladů získaných metodou pure LRIC je irelevantní, jelikož se jedná o naprosto odlišné přístupy, kdy metoda FAHC vychází ze skutečných nákladů operátorů v historických cenách. Model používaný žalovaným vychází z principů dlouhodobých přírůstkových nákladů (metoda „pure LRIC“), které vznikají operátorovi v souvislosti s poskytováním dodatečné služby oproti situaci, kdy by tuto službu neposkytoval, a je vhodnou aproximací mezních nákladů poskytování dané služby, jelikož odbourává volatilitu mezních nákladů v čase, nicméně zároveň podporuje efektivní přidělování ekonomických zdrojů a udržitelnou konkurenci na mobilním trhu a maximalizuje užitek pro koncového uživatele. Rozdíl mezi stanovenou cenou za terminaci prostřednictvím metody pure LRIC a metody FAHC je způsobený použitím odlišné metodiky pro výpočet ceny terminace, nikoli záměrným snižováním nákladů teoretického efektivního operátora. Metoda FAHC vychází z historických cen aktiv z doby jejich pořízení operátory, vzhledem k technologickému vývoji dochází však v sektoru telekomunikací ke změnám cen technologií a je tudíž obvyklou praxí vycházet při stanovení regulovaných cen z přecenění aktiv na jejich současnou hodnotu, jelikož ceny síťových prvků v čase výrazně klesají. Metoda pure LRIC je nákladově orientovanou metodou a není v rozporu s národním regulačním rámcem. Výpočet ceny za ukončení volání v mobilní síti vychází z efektivně vynaložených nákladů, které vznikly v důsledku poskytování služby propojování, tzn., že se jedná o náklady, které vznikly v důsledku dodatečného terminačního provozu. V opačném případě by docházelo k financování nákladů na jiné služby prostřednictvím „garantované“ regulované ceny za ukončení volání v mobilní síti, tento přístup by pak byl v rozporu s principy tržní ekonomiky. Cílem metody je pak stanovit náklady teoretického efektivního operátora, která bude podkladem

pro stanovení symetrických cen za propojení ve stejné výši pro všechny regulované operátory, náklady proto nemohou odpovídat nákladům skutečného operátora, tj. žalobce.

[12] K námitce postupu při výpočtu, kdy kapacita sektorů [správně by mělo být uvedeno „pro základní vrstvu“] je naddimenzovaná a kapacita sektorů pro základní pokrytí je poddimenzovaná [správně by mělo být uvedeno „pro kapacitní vrstvu“], žalovaný uvedl, že při stanovení sektorů vycházel z předpokladu racionálního rozhodování teoretického efektivního operátora, který se bude snažit snížit své celkové náklady, jelikož pokud by operátor volil pouze jednosektorové sítě, náklady by se zvýšily o xxxxxxxx Kč ročně, žalovaný tak nepředpokládá takové rozhodnutí teoretického efektivního operátora. Změnami v síti, které navrhuje žalobce, by postupně rostly celkové náklady na síť operátora, takové chování však není možné aplikovat pro teoretického efektivního operátora, který by se naopak snažil optimalizovat svou síť tak, aby jeho celkové náklady byly co nejnižší. Postup výpočtu tedy probíhá v souladu s doporučením Evropské komise. K námitce žalobce ohledně hlavní provozní hodiny žalovaný podotkl, že model vychází z dimenzovaného počtu síťových prvků tak, aby pokryl požadovaný provoz, žalovaný pak navýšil tento skutečných provoz o jiné faktory, které zohledňují kromě jiného také čas k budování nových prvků a rozdělení mezi původní a navýšenou kapacitu, síť teoretického efektivního operátora tedy naddimenzován a v hlavní provozní hodinu bude síť teoretického efektivního operátora využita jenom na xxxxx% a zbylá kapacita bude volná. Toto naddimenzování dle žalovaného dostatečně pokrývá vlivy přelévání provozu, popsane žalobcem. Ze skutečného počtu prvků českých mobilních operátorů vyplývá, že model správným způsobem zohledňuje realitu sítě, a to nikoli prostřednictvím nevyužitých kapacit, ale prostřednictvím plánování na vyšší než skutečný provoz.

[13] K vyjádření žalovaného podal žalobce dupliku, v níž opětovně shrnul své žalobní body a dále doplnil, že rozhodnutí žalovaného zasahuje do žalobcova vlastnického práva a práva na podnikání, tento žalobní bod však žalobce uplatnil až po uplynutí zákonné lhůty dle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s. (tj. do dvou měsíců poté, co bylo žalobci oznámeno rozhodnutí), a proto soud k tomuto žalobnímu bodu nepřihlížel a v odůvodnění tohoto rozhodnutí nadále námitku žalobce uvedenou v tomto bodě nezohlednil.

[14] Ze správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatně skutečnosti:

[15] Oznámením Českého telekomunikačního úřadu ze dne 15. 1. 2014, č.j. ČTÚ-1 611/2014-611, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci uložení povinnosti související s regulací cen podniku s významnou tržní silou spolu s návrhem rozhodnutí o ceně, a to na základě výsledku analýzy trhu č. 7 (Ukončení hlasových volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích), uveřejněné podle § 51 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích pod č.j. CT^U-127 154/2013-609 dne 13. 12. 2013 na elektronické úřední desce žalovaného.

[16] V rámci vyjádření k návrhu rozhodnutí o ceně ze dne 24. 1. 2014 žalobce uplatnil námitky z většiny uvedené v žalobě, a to nepřezkoumatelnost spočívající v neodůvodnění splnění požadavku nákladovosti cen, návratnosti investic a pokrytí rizik, neodůvodnění přiměřenosti a zákonnosti použití metody pure LRIC, kdy žalovaný odkázal pouze na doporučení Evropské komise a model pracuje s náklady, které by

vynaložil teoreticky operátor modelovaný pomocí modelovacích algoritmů a nástrojů, nezohledňuje tak skutečně vynaložené náklady žalobce, dále nepřezkoumatelnost spočívající v neodůvodnění prokázání a identifikace tržní dysfunkce a použití přiměřeného regulačního opatření, kdy bylo konstatováno, že trh není konkurenční, nebyla však blíže vymezena konkrétní tržní dysfunkce a přiměřenost regulačního zásahu v podobě regulace ceny na základě modelu pure LRIC, a to jak dopad na koncové zákazníky, tak na žalobce a soulad použití metodiky pure LRIC s právním řádem České republiky, zejména posouzení oprávněnosti výběru této metodiky oproti jiným způsobům stanovení efektivních nákladů. Žalobce rovněž stejně jako v žalobě namítl naddimenzovanost kapacity sektorů vrstvy pro základní pokrytí a poddimenzovanost kapacity sektorů kapacitní vrstvy z důvodu vycházení ze síťové hlavní provozní hodiny, počítání s nejvyšší možnou kapacitou sektorů a skokového dimenzování kapacity sektoru a dále předpokladu cenového poklesu pořizovacích cen aktiv dle vstupních dat pro Mark-up pro velkoobchodní služby a síťový OPEX. Dále žalobce rovněž namítl nesplnitelnost rozhodnutí z důvodu dvoustrannosti propojovacích smluv a závazání pouze žalobce. Žalobce dále uvedl, že by v rozhodnutí měla být akcentována možnost budoucího zvýšení ceny a platnost regulované ceny stanovena podle platnosti analýzy trhu ze dne 13. 12. 2013, která je platná pouze do 13. 12. 2015.

[17] Následně byla na webových stránkách žalovaného dne 20. 2. 2014 zveřejněna výzva k uplatnění připomínek k návrhům regulace cen trhu mobilní terminace. K tomuto návrhu opětovně žalobce uplatnil své připomínky a námitky, když trval na svých předchozích připomínkách a doplnil, že využití modelu pure LRIC vede k přesunu nákladů, tj. rebalancování struktury maloobchodních cen, žalovaný je povinen odůvodnit své rozhodnutí co do přiměřenosti, a tudíž by měl analyzovat, jakou úroveň snížení koncových cen očekává v přímém důsledku změny ceny za terminaci, řízeně dochází k přesunu zisku z mobilního sektoru do pevného, doporučení Evropské komise je nezávazné a nelze odůvodnit rozhodnutí pouze odkazem na ně, žalovaný nedostatečně zapracoval cenový pokles OPEX z důvodu navázání výše OPEXu na klesající pořizovací ceny CAPEXu. Model pure LRIC pak nelze dle žalobce použít, jelikož nelze nikdy stavět síť ideálně a model obsahuje tak extrémní zjednodušení, že se dostává do rozporu s rozumnými předpoklady.

[18] Dne 26. 6. 2014 žalovaný vydal pod č.j. ČTÚ-1 611/2014-611/II. vyř. rozhodnutí o ceně č. CEN/7/06.2014-99, kterým ve výroku I. podle § 51 odst. 5 písm. f), § 51 odst. 8 a § 59 zákona o elektr. komunikacích a podle výsledků analýzy relevantního trhu „Ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích“ vydané opatřením obecné povahy Českého telekomunikačního úřadu č. A/7/12.2013-9 uložil žalobci povinnost sjednávat ceny za propojení v jeho veřejné mobilní telefonní síti za službu ukončení volání (terminace) tak, aby nebyla překročena maximální cena xxxxx Kč/min. bez DPH, přičemž regulace se vztahuje formou maximálních cen na volání příchozí z jiné veřejné sítě elektronických komunikací a ukončená (terminovaná) na telefonní čísla veřejné mobilní telefonní sítě účastníka řízení vymezená ve vyhlášce o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací vydané k provedení § 29 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích a na volání z telefonních čísel s kódy zemí Evropského hospodářského prostoru, a ve výroku II. uložil, že pro nově uzavírané smluvní vztahy je po dobu účinnosti části I. výroku tohoto rozhodnutí žalobce povinen sjednávat a uplatňovat ceny podle části I. výroku tohoto rozhodnutí od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a v ostatních případech je po dobu účinnosti části I. výroku tohoto rozhodnutí

žalobce povinen sjednat a uplatňovat ceny podle části I. výroku tohoto rozhodnutí nejpozději od prvního dne třetího měsíce následujícího po měsíci, ve kterém došlo k nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále ve výroku III. rozhodnutí rozhodl o pozbytí vykonatelnosti a jiných právních účinků u předchozích svých rozhodnutí na relevantním trhu „Ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích“, kterými byly žalobci uloženy povinnosti související s regulací cen podle výsledků analýzy relevantního trhu vydané opatřením obecné povahy žalovaného č. A/7/09.2009-11.

[19] Žalovaný v odůvodnění konstatoval, že na základě analýzy trhu č. 7, která byla vydána jako opatření obecné povahy ze dne 10. 12. 2013, č. A/7/12.2013-9, bylo prokázáno, že trh č. 7 není efektivně konkurenčním trhem a rozhodnutím č. SMP/7/03.2014-37 ze dne 26. 3. 2014 vydaným pod č.j. ČTÚ-596/2014-611/II. vyř. byl žalobce stanoven jako podnik s významnou tržní silou na tomto trhu. Byly tak naplněny podmínky pro uložení regulace cen podle § 51 odst. 5 písm. f) zákona o elektr. komunikacích. Při uložení regulace přitom vycházel z Doporučení o regulaci sazeb za ukončení volání v pevných a mobilních sítích v EU, které vydala dne 7. 5. 2009 Evropská komise pod č. 2009/396/ES, ve kterém jako nejvhodnější metodu pro výpočet cen za terminaci stanovila Evropská komise metodu dlouhodobých přírůstkových nákladů („pure“ LRIC), na jejímž základě měly být do 31. 12. 2012 stanoveny terminační ceny, přičemž správní orgán je s ohledem na ust. § 108 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích povinen při výkonu své působnosti vycházet rovněž z doporučení Evropské komise a v případě, že se rozhodne nepostupovat dle něj, bezodkladně musí Evropskou komisi o tom informovat spolu s odůvodněním postupu. Dále žalovaný popsal důvod použití metody pure LRIC a jeho soulad se zákonnou úpravou stanovenou v zákoně o elektr. komunikacích obdobně, jako ve svém vyjádření k žalobě, současně sdělil, že použitý model, obsahující vstupní data, je součástí spisového materiálu správního řízení ve věci vydání tohoto rozhodnutí a všechny kalkulační postupy odpovídají modelu zveřejněnému a průběžně konzultovanému se zástupci provozovatelů mobilních a pevných sítí na mnoha jednáních. Dále zdůvodnil, proč se rozhodl vyjmout z regulace služby terminace volání příchozí ze zemí mimo Evropský hospodářský prostor, a to z důvodu vysoké asymetrie mezi cenami uplatňovanými operátory působícími na relevantním trhu v České republice na jedné straně a operátory ze státu mimo EHP na straně druhé. Dále žalovaný konstatoval, že rozhodnutím je žalobci uložena povinnost sjednávat a uplatňovat za službu terminace volání maximální cenu ve stejné výši, jakou ukládalo i současně rušené rozhodnutí č. CEN/7/12.2012-7, vydané na základě výsledků předchozí analýzy relevantního trhu (č. A/7/09.2009-11), přičemž žalovaný nepředpokládal, že by v mezidobí od vydání předchozího rozhodnutí o ceně došlo k takovým změnám ve výši nákladů teoretického efektivního operátora, které by vedly k potřebě tyto náklady znovu prověřit a stanovit novou cenu za terminaci. Dále žalovaný odůvodnil lhůtu stanovenou ve výroku II. rozhodnutí pro povinnost uplatňovat ceny v souladu s výrokem I.

[20] K námitkám žalobce, které tento nastínil shodně i v podané žalobě, žalovaný uvedl obdobné skutečnosti, jako ve svém vyjádření k žalobě, mj.: Žalovaný nemá za to, že chybějící hlubší rozbor, proč právě postup navržený v Doporučení Evropské komise je při regulaci terminačních cen tím nejvhodnějším a přiměřeným nápravným opatřením, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost a tedy ani nezákonnost rozhodnutí, argumentace, proč právě metoda „pure LRIC“ je pro regulaci terminačních cen ta nejvhodnější, je vedena ve Vysvětlující zprávě k vydanému Doporučení Evropské komise, se kterým se žalobce mohl

seznámit. Metoda „pure LRIC“ simuluje náklady teoretického efektivního operátora na plně konkurenčním trhu, čímž dochází k eliminaci rizika, že operátorů, budou v ceně regulované služby hrazeny i neefektivně vynaložené náklady, k jejichž zahrnutí do regulované ceny mají motivaci již z titulu nízké (či nulové) úrovně konkurence na regulovaném trhu, a je v evropské regulační praxi doporučovaným přístupem (tzv. best practise). Zohlednění investic, příslušných rizik a návratnosti investic je zajištěna prostřednictvím navýšení účelně a efektivně vynaložených nákladů o přiměřený zisk, pro jehož stanovení využívá žalovaný procento návratnosti vloženého kapitálu před zdaněním WACC ve výši 8,26 %. Dalším důvodem pro použití metody „pure LRIC“ je to, že operátoři při stanovení cen na velkoobchodním trhu nemají sami od sebe motivaci zahrnovat do ceny pouze účelně a efektivně vynaložené náklady, protože namísto, aby za svou efektivitu byli odměněni, těží ze zvýšené efektivity paradoxně velkoobchodní partneři a přeneseně jejich maloobchodní uživatelé, naopak neúčelně a neefektivně vynaložené náklady na poskytování dané velkoobchodní služby, které jsou hrazeny v ceně této služby konkurenčními operátory, konkurenceschopnost těchto operátorů na maloobchodním trhu snižují, a to zejména těch s nevyváženým objemem provozu, kdy zpravidla ten menší v ceně terminační ceny dotuje svého většího konkurenta. Přírůstkové náklady teoretického efektivního operátora jsou symetricky aplikovány na všechny podniky s významnou tržní silou bez ohledu na konkrétní výši jimi vykazovaných nákladů na tuto službu. Metoda „pure LRIC“ není metodou univerzálně použitelnou pro každou individuální službu žalobce, jelikož vyčísluje pouze dodatečné náklady spojené s poskytováním „posledního inkrementu“, tj. zbytkových / nevyhnutelných nákladů po alokaci ostatních nákladů ke všem ostatním službám poskytovaným teoretickým efektivním operátorem, v ceně terminace jsou však již zahrnuty jen dodatečné náklady vznikající operátorům přímo s poskytováním této služby a ostatní náklady by žalobci vznikly i bez poskytování služby terminace. Platnost důvodů k uložení cenové regulace přísluší zkoumat a ověřovat analýze relevantního trhu, toto již žalovaný v rozhodnutí o ceně neověřuje. Postup výpočtu probíhá v souladu s Doporučením Evropské komise, dle kterého měly být vyloučeny z nákladů na terminaci náklady na pokrytí, a terminační cena by měla zahrnovat náklady teoretického efektivního operátora na efektivně konkurenčním trhu. Použitý model je modelem „zdola nahoru“, který zohledňuje počet požadovaných síťových prvků dle provozu a modeluje síť teoretického efektivního operátora, u nějž se předpokládá efektivní využití kapacit jednotlivých prvků a síť jako celku, model tedy předpokládá optimální budování sítě dle požadavků na pokrytí existujícího provozu. Model bude vycházet z dimenzovaného počtu síťových prvků tak, aby pokryl požadovaný provoz, žalovaný však navýšil skutečný provoz o jiné faktory, které zohledňují kromě jiného také čas k budování nových prvků a rozdělení mezi původní a navýšenou kapacitou, naddimenzoval tak síť teoretického efektivního operátora, kdy v hlavní provozní hodinu bude síť využita jen na xxxxx %, což je v souladu s doporučením a pokrývá to vlivy popsané žalobcem týkající se přelévání provozu. Model „pure LRIC“ tedy nelze považovat za model, který významně poddimenzován počty síťových zařízení teoretického efektivního operátora. Žalovaný by při kontrole (ne) plnění uložených povinností sjednat cenu za terminaci s ostatními operátory v propojovacích smlouvách a jejich dodatcích posuzoval individuálně míru zavinění neuzavření dodatku a v případě, že by důvody neuzavření byly na straně smluvních partnerů žalobce, nesjednání cen by žalovaný za porušení uložených povinností nepovažoval.

[21] Dále žalovaný k dalším námitkám žalobce doplnil, že model vychází z reálných předpokladů, musí však použít jistá zjednodušení, aby dosáhl rozumné úrovně detailu, jejíž stanovení je důležité nejen s ohledem na únosnou míru komplexnosti modelu, ale také s ohledem na to, aby operátoři, kteří mají následně dodat vstupy pro naplnění finálního modelu, nebyli sběrem těchto vstupů neúměrně zatěžováni. Žalovaný vytvářel model pro výpočet ceny terminace v úzké spolupráci s odbornou veřejností, zejména se zástupci všech tří dotčených operátorů, konzultoval s nimi všechny podstatné rysy modelu ještě před zahájením jeho vytváření, ale také v průběhu jeho tvorby. Operátoři dostali možnost vznášet v průběhu tvorby modelu své připomínky, čehož také využívali, opodstatněné připomínky pak byly do modelu zapracovány, nevyhovění bylo vždy žalovaným podrobně zdůvodněno. Operátoři tak byli s mírou zjednodušení a všemi předpoklady dopředu seznámeni. Síť teoretického efektivního operátora nemůže odpovídat každé jednotlivé síti jednotlivých operátorů, ale je jakýmsi „hybridem“ těchto sítí, tj. model používá „průměrné“ síťové prvky, zařízení a inženýrské postupy tří operátorů, a to společnosti Telefónica Czech Republic, a.s. [nyní O2 Czech Republic a. s.], T-Mobile Czech Republic a.s. a Vodafone Czech Republic a.s., aby s jejich použitím navrhl optimální síť teoretického efektivního operátora.

[22] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.r.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[23] Dle ust. § 51 odst. 1 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: „*Úřad provádí analýzu relevantních trhů stanovených podle § 52 za účelem zjištění, zda tyto trhy jsou efektivně konkurenční. Analýzu trhu Úřad vydává jako opatření obecné povahy. Efektivně konkurenčním trhem není trh, na němž působí jeden nebo více podniků s významnou tržní silou a kde nápravná opatření vnitrostátního práva nebo práva Evropské unie v oblasti hospodářské soutěže nepostačují k řešení daného problému. Informaci o zahájení provádění analýzy relevantního trhu Úřad uveřejní.*“

[24] Dle ust. § 51 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: „*Výsledky analýzy Úřad po konzultaci podle § 130 a 131 uveřejní včetně stanoviska Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. V případě zjištění, že trh není efektivně konkurenční, Úřad jako součást výsledků analýzy uvede návrh na stanovení podniku s významnou tržní silou a návrh povinností uvedených v odstavci 5, 6 nebo 12, které hodlá uložit za účelem nápravy.*“

[25] Dle ust. § 51 odst. 5 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: „*Úřad podle výsledku analýzy relevantního trhu stanoví rozhodnutím podnik s významnou tržní silou a uloží mu jednu nebo zároveň několik z následujících povinností: a) průhlednosti podle § 82, b) nediskriminace podle § 81, c) oddělené evidence nákladů a výnosů podle § 86, d) přístupu k specifickým síťovým prvkům a přiřazeným prostředkům podle § 84, e) umožnění volby a předvolby operátora podle § 70 odst. 1, nebo f) související s regulací cen podle § 56 a 57. Účastníkem tohoto řízení je pouze podnik, o jehož právech a povinnostech má být rozhodováno.*“

[26] Dle ust. § 55 odst. 1 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: „*Podnikatel, který je povinen poskytovat službu podle § 34, a podnik s významnou tržní silou na relevantním trhu, který je povinen poskytovat službu podle § 70, sjedná ceny za*

propojení v souvislosti s poskytováním těchto služeb tak, aby tyto ceny byly nákladově orientovány.“

[27] Dle ust. § 55 odst. 2 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: *„Nákladově orientovanou cenou se rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Tato cena se sjedná tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika, včetně rizik spojených s investicemi do nových sítí.“*

[28] Dle ust. § 56 odst. 1 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: *„Při regulaci cen v oblasti elektronických komunikací postupuje Úřad podle tohoto zákona. Regulací cen se rozumí stanovení nebo přímé usměrňování výše cen bez daně z přidané hodnoty.“*

[29] Dle ust. § 56 odst. 2 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: *„Úřad je oprávněn uplatnit regulaci cen, včetně podmínek ovlivňujících cenu, za univerzální službu poskytovanou poskytovatelem univerzální služby a za služby poskytované podnikem s významnou tržní silou na relevantním trhu rozhodnutím o ceně.“*

[30] Dle ust. § 56 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: *„Úřad je povinen při uplatňování cenové regulace brát do úvahy ochranu zájmů subjektu, jehož ceny jsou regulovány tak, aby cena plynoucí z rozhodnutí Úřadu byla přinejmenším nákladová; to neplatí pro služby podle § 43.“*

[31] Dle ust. § 57 odst. 1 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: *„V případě, že analýza relevantního trhu souvisejícího s propojením nebo přístupem provedená podle § 51 prokáže, že tento trh není efektivně konkurenční zejména tím, že by mohlo docházet k uplatňování nepřiměřeně vysoké nebo nepřiměřeně nízké ceny v neprospěch koncových uživatelů, a jestliže by opatření podle § 51 odst. 3 písm. a) až f) nevedla k nápravě, je Úřad oprávněn uplatnit regulaci cen na tomto relevantním trhu vydáním rozhodnutí o ceně.“*

[32] Dle ust. § 57 odst. 2 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: *„V případě, že analýza relevantního trhu pro koncové uživatele provedená podle § 51 prokáže, že tento trh není efektivně konkurenční, a jestliže by opatření podle odstavce 1 nevedlo k nápravě, je Úřad oprávněn uplatnit regulaci cen na tomto relevantním trhu vydáním rozhodnutí o ceně.“*

[33] Dle ust. § 57 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: *„Při uplatnění regulace cen podle odstavců 1 a 2 vůči podniku s významnou tržní silou je Úřad povinen v rozhodnutí o ceně zohlednit investice provedené dotčeným podnikem, příslušná rizika a umožnit mu návratnost investic v přiměřeném časovém období.“*

[34] Dle ust. § 57 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném od 1. 12. 2012: *„Jestliže cena uplatněná podle § 55 odst. 3 odráží účastníka od využívání služeb podle § 34 nebo § 70, je Úřad oprávněn uplatnit regulaci cen těchto služeb vydáním rozhodnutí o ceně. Při uplatnění regulace ceny za přenositelnost telefonních čísel pro účastníky Úřad nesmí stanovit specifické nebo společné ceny.“*

[35] Dle ust. § 108 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích, ve znění účinném do 3. 12. 2014: *„Při výkonu své působnosti Úřad vychází rovněž z příslušných rozhodnutí, doporučení, pokynů a stanovisek vydaných orgány Evropské unie, Evropskou agenturou pro bezpečnost sítí a informací (ENISA) a Sdružením BEREC a z hlavních zásad státní politiky v elektronických komunikacích. Rozhodne-li se Úřad nepostupovat podle doporučení Komise, kterým se*

harmonizuje uplatňování práva Evropské unie upravujícího oblast elektronických komunikací, bezodkladně o tom informuje Komisi spolu s odůvodněním takového postupu.“

[36] Předně při hodnocení podané žaloby zdejší soud podotýká, že se již podrobně zabýval žalobami proti předchozím rozhodnutím žalovaného v dané problematice, a to v rozsudcích ze dne 23. 3. 2016, č. j. 3 Af 8/2013 – 165, ze dne 4. 12. 2015, č. j. 3 Af 13/2013 – 153, a ze dne 28. 2. 2017, č.j. 9 Af 10/2013 – 111. Těmito rozhodnutími byla shodně jako v nyní posuzovaném případě uložena operátorům (společnostem T-Mobile Czech Republic a. s., O2 Czech Republic a. s. a žalobci) povinnost sjednávat maximální ceny za terminaci, přičemž jak uvedl žalovaný, tato dřívější rozhodnutí vycházela ze stejných nákladů teoretického efektivního operátora. Napadené rozhodnutí pouze navazuje na výsledky nové analýzy relevantního trhu č. 7 – ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích, uveřejněné opatřením obecné povahy ze dne 10. 12. 2013, č. A/7/12.2013-9, v nichž však žalovaný dospěl opět ke stejným závěrům, tj., že uvedený trh není efektivně konkurenční. Žalobce byl následně stanoven vedle dvou dalších zmíněných operátorů opětovně jako podnik s významnou tržní silou na zmíněném trhu č. 7. Městský soud v Praze žaloby operátorů proti výše citovaným dřívějším rozhodnutím žalovaného zamítl, přičemž první dva rozsudky byly následně potvrzeny rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 6 As 125/2016 – 31, a ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 As 2/2016 – 153. V daném případě, kdy byly řešeny prakticky totožné otázky a operátoři vznášeli v podstatě totožné nebo obdobné námitky, neshledal soud ani v nyní posuzovaném případě důvod odchýlit se od dosavadního právního názoru. Soud tedy v podrobnostech odkazuje na citované rozsudky Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu a k žalobcem uplatněným námitkám dále shrnuje a doplňuje následující.

[37] V prvním žalobním bodě žalobce namítá nesplnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o ceně, jelikož se dle žalobce nejedná o cenu nákladovou ve smyslu ust. § 56 odst. 4 a § 55 odst. 2 zákona o elektr. komunikacích, a dále nepřezkoumatelnost, jelikož žalovaný neobjasnil, že považuje cenu za nákladovou. Soud má za to, že podmínky pro vydání rozhodnutí a tím uplatnění cenové regulace dle § 56 odst. 2 zákona o elektr. komunikacích byly naplněny. Žalovaný vycházel z řádné a zákonné analýzy relevantního trhu č. 7 „Ukončení hlasového volání (terminace) v jednotlivých veřejných mobilních telefonních sítích“, provedené dle § 51 odst. 1 zákona o elektr. komunikacích, jejíž výsledky byly uveřejněny opatřením obecné povahy ze dne 10. 12. 2013, č. A/7/12.2013-9. Na základě výsledků analýzy žalovaný dle § 51 odst. 4 zákona rozhodl o tom, že žalobce je podnikem s významnou tržní silou na tomto konkrétním trhu. Byly tak naplněny požadavky zakotvené v ust. § 56 odst. 2 zákona o elektr. komunikacích, aby žalovaný mohl ve vztahu k žalobci přistoupit k cenové regulaci na tomto relevantním trhu. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný při zjišťování splnění zákonných podmínek k vydání rozhodnutí vycházel pouze z Doporučení Evropské komise a na něj v rámci odůvodnění nutnosti cenového regulace odkázal, jelikož z rozhodnutí vyplývá, že podstatným pro rozhodnutí žalovaného byla právě aktuální analýza relevantního trhu č. 7, kdy žalovaný pouze postupoval v souladu s uvedeným Doporučením Evropské komise. Soud má taktéž za to, že opatření v podobě cenové regulace, které je spíše krajním prostředkem v rámci korekce prostředí na relevantním trhu, jenž není efektivně konkurenční, je v daném případě zcela vhodné a přiměřené, jelikož žalobce na daném trhu zaujímá podíl 100 %, což je situací z pohledu daného trhu výjimečnou a odůvodňující přijaté opatření, neexistuje pak jiný méně zatěžující způsob, jakým by mohl být sledovaný

cíl dosažen. Z hlediska proporcionality, kdy je nutno posuzovat především dopad na koncového spotřebitele, je tak regulace cen zákonným a vyhovujícím opatření na daném relevantním trhu. Námitka nepřezkoumatelnosti nákladovosti ceny se promítá v dalších žalobních bodech, soud se k ní proto blíže vyjádří níže, zejména v druhém žalobním bodu.

[38] V druhém žalobním bodě totiž žalobce namítá především nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu absence řádného odůvodnění, a to především odůvodnění metody postupu stanovení ceny. Žalobce předně napadá použití metody „pure LRIC“ a jeho zdůvodnění, když tvrdí, že žalovaný pouze odkázal na Doporučení Evropské komise a blíže vhodnost této metody oproti dřívější metodě FAC nerozvedl. Soud uvádí, že dle § 108 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích a dle judikatury Soudního dvora EU by se vnitrostátní regulační orgány (dále jen jako „VRO“), v České republice konkrétně žalovaný, „měly při ukládání regulace cen a povinností nákladového účetnictví v souladu s článkem 13 přístupové směrnice v zásadě řídit pokyny uvedenými v doporučení 2009/396. Od tohoto doporučení se mohou odchýlit pouze v případě, že dospějí při posuzování dané situace k závěru, že metodika „PURE BULRIC“, která je upřednostňována uvedeným doporučením, nevyhovuje daným okolnostem, přičemž takový postup musí odůvodnit. [...] vnitrostátní soudy projednávající právní spor týkající se legality cenové povinnosti, kterou uložil VRO v případě poskytování služeb ukončení volání v pevných a mobilních sítích, se mohou odchýlit od doporučení 2009/396/ES, v němž je jako vhodné cenové opatření na trzích s ukončením volání doporučována metodika „PURE BULRIC“, pouze v případě, že mají za to, že je to nutné z důvodů spojených s okolnostmi daného případu, zejména se zvláštním charakterem trhu dotčeného členského státu.“ (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 2016, věc C-28/15). Jak však žalovaný řádně ve svém rozhodnutí zdůvodnil, nenašel v případě České republiky takové podmínky, které by mu umožnily se od postupu doporučeného Evropskou komisí odchýlit, když podrobně popsal, z jakých důvodů je právě použití metody „pure LRIC“ nejvhodnějším řešením. Sám žalobce pak neuvádí žádné konkrétní skutečnosti specifické pro národní trh v České republice, které by měly vést žalovaného a následně i soud k závěru, že jsou zde takové okolnosti, které odůvodňují odchýlení od Doporučení Evropské komise nebo zvolení jiné metody stanovení ceny za službu terminace. S postupem na základě dané metody byl pak žalobce žalovaným dostatečně seznámen, byl účasten na tvorbě konkrétního modelu, který žalovaný použil na národním trhu pro službu terminace, a mohl k němu vznášet připomínky. Žalobci bylo tedy dostatečně známo, že žalovaný zvolil uvedenou metodu. Taktéž daná metoda výpočtu regulované ceny je metodou obecně užívanou, standardní a je považována za jednu z metod, kterou lze regulované ceny určovat. Žalovaný tak nijak nepřekročil meze svého správního uvážení, pokud danou metodu na výpočet regulované ceny aplikoval, tím spíše, že takto postupoval proti všem třem dotčeným operátorům na relevantním trhu. Ani to, že žalovaný neuložil do rozhodnutí celý matematický model výpočtu regulované ceny, ale pouze odkazy na tyto dokumenty, nezakládají dle soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož daný výpočtový vzorec vytvořený na základě modelu „pure LRIC“ je velmi rozsáhlý a nebylo by ho možné do rozhodnutí odpovídajícím způsobem včlenit, zároveň se žalobce s tímto vzorcem seznámil na internetových stránkách žalovaného v průběhu tvorby vzorce, měl možnost ho testovat a bylo mu tedy zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vychází a na jaké aplikační programy odkazuje, jelikož sám musel daný vzorec (aplikační program) naplnit svými daty.

[39] Neobstojí taktéž tvrzení žalobce, že cena stanovená uvedenou metodou není nákladová ve smyslu ust. § 55 odst. 2 a § 56 odst. 4 zákona o elektr. komunikacích.

Žalovaný ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil použití metody „pure LRIC“ a její vhodnost právě pro stanovení ceny u služby terminace, jelikož vyčísluje pouze účelně a efektivně vynaložené dodatečné náklady spojené právě s touto konkrétní službou, a nezohledňuje tak náklady, které sice mohou operátoři na danou službu alokovat, museli by je však vynaložit i v situaci, kdy by uvedenou službu neposkytovali, a nelze je tak ve vztahu k dané službě považovat za účelně a efektivně vynaložené. Cena vypočtená metodou „pure LRIC“ by tak měla pokrývat všechny přírůstkové, dodatečné náklady vyvolané poskytováním velkoobchodní služby terminace teoretickým efektivním operátorem. Soud v tomto směru odkazuje na Doporučení Evropské komise, které v recitálu č. 13 vysvětluje podstatu modelu dlouhodobých přírůstkových nákladů neboli model LRIC. Zároveň žalovaný účelně a efektivně vynaložené náklady zvyšuje o přiměřený zisk, a to pomocí procenta návratnosti vloženého kapitálu před zdaněním WACC ve výši xxxxxx %, jak dříve stanovil v opatření obecné povahy č. OOP/4/03.2006-3. Z uvedeného tedy vyplývá, že vytvořený model je jednoznačně nákladový a nelze mít za to, že náklady nezahrnuté do nákladové ceny mají být započítány do nákladů ostatních služeb, čímž vybízí k tzv. křížovému financování, jak tvrdí žalobce, protože taková situace nastává pouze, pokud je cena stanovena jako podnákladová, což není v daném případě naplněno, jak soud uvedl výše.

[40] Soud tedy shrnuje, že z napadeného rozhodnutí jasně plyne, na základě jakých skutečností se žalovaný rozhodl přistoupit k vydání rozhodnutí, na jakém zákonném základě staví svou argumentaci a jakými úvahami se řídil. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí vydané na základě a v mezích zákona a dostatečně přezkoumatelné.

[41] V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že rozhodnutí ukládá žalobci povinnost změnit propojovací smlouvy pomocí dodatků, zatímco jeho smluvní partneři žádnou takovou povinnost nemají. Soud považuje tuto námitku za zcela neopodstatněnou. Ukládání povinností jedné smluvní straně je nedílnou součástí cenové regulace a právě v rámci ní může správní orgán vstupovat do čistě soukromoprávních vztahů za účelem dosažení veřejnoprávního cíle. Obava ze sankce v případě, že smluvní partner žalobce nepřistoupí na změnu smlouvy, je pak taktéž lichá, jelikož sám zákon v ust. § 80 zákona o elektr. komunikacích na obdobné situace pamatuje a stanovuje, že pokud nedojde k uzavření smlouvy do 2 měsíců od zahájení jednání o návrhu smlouvy, je žalovaný oprávněn na základě návrhu kterékoli smluvní strany rozhodnout spor podle § 127 zákona o elektr. komunikacích. Postupem dle zákona o elektr. komunikacích lze tak dosáhnout toho, aby soukromoprávní smluvní vztahy splňovaly podmínky stanovené ve veřejnoprávním rozhodnutí, a žalobci tak nemůže hrozit sankce za nespolupráci jeho smluvních partnerů v procesu jednání o změně propojovací smlouvy. Soud tedy uzavírá, že je zcela v souladu se zákonem, když žalovaný v cenovém rozhodnutí uloží jen jedné smluvní straně povinnost změnit smluvní vztah, tím spíše, že v dané věci se jedná o snížení terminační ceny, což je pro smluvní partnery žalobce spíše situace výhodná a lze předpokládat, že na jejich straně bude vůle dodatek ke smlouvě uzavřít.

[42] Skrze poslední žalobní bod pak žalobce napadá věcnou nesprávnost rozhodnutí, neboť dle něj byla maximální cena za terminaci stanovena nesprávně, jelikož není přiměřeným opatřením k nápravě, není nákladová a není vypočtena v souladu s ust. § 57 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích, když nezohledňuje investice provedené žalobcem, ani jeho rizika a neumožňuje návratnost investic v přiměřeném časovém období, což pramení jak ze samotného užití modelu „pure LRIC“, tak z chyb konkrétního modelu

použitého žalovaným. Soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že přiměřeností cenové regulace, nákladovostí vypočtené ceny a samotným použitím modelu „pure LRIC“ a jeho vhodností se již zabýval výše (37. – 39. odstavec rozsudku), proto pro stručnost na tuto část svého odůvodnění odkazuje. Co se týče souladu výpočtu ceny s ust. § 57 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích, soud uvádí, že žalovaný řádně v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, jak postupoval při aplikaci daného modelu „pure LRIC“, kde se jej přidržel a kde se případně v mezích Doporučení Evropské komise od daného modelu odchýlil. Soud předně zdůrazňuje, že postup žalovaného při výpočtu regulované ceny vycházel z předpokladů modelu, a to vyčíslení pouze účelně a efektivně vynaložených dodatečných nákladů vyvolaných poskytováním velkoobchodní služby terminace teoretickým efektivním operátorem, tj. pouze takových nákladů, které by teoretický efektivní operátor vůbec nevynaložil, pokud by danou službu neposkytoval. Z daných premis tak vychází dimenzování kapacity sektorů pro základní pokrytí a sektorů kapacitní vrstvy, kdy žalovaný řádně zdůvodnil a vysvětlil, proč jsou dané sektory modelovány jako s nejvyšší možnou kapacitou a jak naddimenzoval síť teoretického efektivního operátora, aby eliminoval vliv přelévání provozu v hlavní provozní hodinu, což namítal žalobce. Soud pak opětovně uvádí, že žalovaný účelně a efektivně vynaložené náklady zvýšil o přiměřený zisk, a to pomocí procenta návratnosti vloženého kapitálu před zdaněním WACC ve výši xxxxxx %, jak dříve stanovil v opatření obecné povahy č. OOP/4/03.2006-3, aby právě vyhověl požadavkům ust. § 57 odst. 3 zákona o elektr. komunikacích. Námitka nedostatků konkrétního modelu ze strany žalobce se pak jeví soudu jako účelová, neboť žalobce byl účasten vytváření konkrétního výpočtového modelu, mohl k němu vznášet své připomínky, a model testovat, byl seznámen s tím, jaké hodnoty jeho vstupů byly při výpočtu použity a jaké hodnoty proměnných vycházejí pro teoretického efektivního operátora, a sám vnášel do modelu vstupní údaje z jím provozovaných sítí. Jak žalovaný uvedl, model teoretického efektivního operátora vycházel z dat tří dotčených operátorů s významnou tržní silou na relevantním trhu, je tedy jakýmsi „hybridem“ a nemůže tak odpovídat okolnostem provozu konkrétního operátora, což není ani účelem dané regulace. Soud pak opětovně připomíná, že daná cenová regulace byla uplatněna vůči všem třem dotčeným operátorům ve shodném rozsahu. Soud tedy ani v tomto bodě nemohl přisvědčit argumentaci žalobce, když neshledal ani zde důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného.

[43] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu neshledal důvodnou, a proto rozhodl o zamítnutí této žaloby (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

[44] Ve věci rozhodl soud rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené zákonné lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

[45] Soud dále rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 s.ř.s., dle něž má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, přičemž rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.